

‘Ik was altijd al een atypisch meisje’

*Ze liep haute-coutureshows in **PARIS** en dankt haar culturele opvoeding aan **ANN DEMEULEMEESTER**. Maar een glamourgirl is ze niet. Je vindt haar evengoed aan het stuur van een vrachtwagen of sjouwend met stukken collectible design: nomadisch galerist **STÉPHANIE FREDERICKX** is een vrouw van uitersten.*

DOOR **AMÉLIE ROMBAUTS** BEELD **CHARLIE DE KEERSMAECKER**

Le wacht me op in Put 19, een bruine kroeg waar je iets eenvoudigs kunt eten, nabij de golfbaan. Met een blik raadt de cafébaas dat ik die ochtend haar tafelgenoot moet zijn. Stéphanie Frederickx zal me later vertellen dat ze hier 's ochtends regelmatig een koffie komt drinken, meestal om te vergaderen met een van haar artiesten. En er 's avonds ook wel af en toe een pint komt achteroverslaan. Als we elkaar begroeten, wijst ze me meteen op haar bodywarmer. ‘Speciaal aangedaan’, lacht ze. Als Gentenaar, die in Tongeren is geboren en getogen, kent ze het clichébeeld dat buitenstaanders van Knokkenaars hebben maar al te goed. Telkens haar woonplaats ter sprake komt, hoort ze gegarandeerd: ‘Wat? Jij, in Knokke?!’ ‘Niemand kan het geloven’, lacht ze. Vier zomers geleden verloor ze haar hart aan de badplaats. De aanleiding? ‘Magelan’, een show in dokterswoning De Beir, het beroemde ‘Zwart Huis’ van **Huib Hoste**, met collectible design en kunst gecureerd door de Gentse ateliers

Atelier Ecrú – waarvoor Frederickx toen werkte en dat intussen niet meer bestaat – en **Barbé Gallery**. ‘Het was een kantelperiode in mijn leven. Hier vond ik rust: 's ochtends de deur open doen en in zee duiken, blootsvoets joggen in de branding, uitwaaien in het Zwin. Doen wat ik het liefste doe ook: een show op poten zetten. Ik ben toen echt verliefd geworden op Knokke. Het werd mijn thuishaven. Thuiskomen is nu voor mij naar de horizon kijken. Opladen om opnieuw te kunnen pieken.’

PASPOP VOOR ANN

Als tiener hield ze van grunge en was ze verliefd op **Kurt Cobain**. Maar aan haar muren hingen evengoed uitgescheurde modeshoots met glamoureuze topmodellen. ‘Ik was het atypische meisje. Opgroeien in de natuur, spelen bij de oude Romeinse ruïnes. Mijn knieën waren altijd geschaafd’, lacht ze. ‘Maar de nieuwsgierigheid naar de wereld buiten Tongeren heeft er altijd wel in gezeten.’ ▶

‘In een wereld van eindeloos gescrol op Instagram mensen kunnen raken *in het hart*, dat vind ik het leukste aan mijn vak’

**STÉPHANIE
FREDERICKX (39)**

- Geboren in 1986 in Tongeren.
- Begon op haar 16de met modellenwerk en werd snel opgepikt door Ann Demeulemeester voor wie ze uiteindelijk 14 jaar lang werkte. Eerst als model, later als collectieverkoper.
- Studeerde daarnaast communicatiemanagement in Gent en volgde een opleiding schoenmaken in Milaan.
- In 2023 lanceerde ze Stéphanie Frederickx gallery, een nomadische galerie gespecialiseerd in collectible design en hedendaagse kunst. Ze werkt onder andere met Karen Verlinden, Perla Krauze, Budde, Stijn D'Hondt, Linde Freya Tangelder en Charlotte Jonckheer.
- De twee laatste weekends van juni (18-21 en 26-28) neem ze haar intrek in een privéwoning op de Leopoldstraat 4 in Antwerpen met een show die ze cureert samen met de Londense 88 Gallery.

STEPHANIEFREDERICKX.COM

Als kind wilde je architect worden. Je had niet meteen ambitie om model te worden. Hoe ben je toch in het circuit beland?

STÉPHANIE FREDERICKX: 'Via een meisje in mijn klas. Ze had een modellenwedstrijd gewonnen en overhaalde me om mee te komen naar haar agentschap. "Ge gaat daar keigoed in zijn", zei ze. Ik had geen benul. Een model, dat was Miss België, een popje. Zo was ik niet. Ik had drie oversized broeken en droeg versleten schoenen. *(lacht)* Maar bij het modellenbureau Models Office vonden ze me "*magnifique*". De dag nadien was mijn haar bruin geverfd, deed ik een testshoot en was ik gelanceerd. Net omdat ik zo atypisch was, belandde ik meteen in de *high fashion*.'

We schrijven begin jaren 2000. Je deed de haute-coutureshows in Parijs, maar werkte ook voor Dries Van Noten en Veronique Branquinho, maar vooral voor Ann Demeulemeester. Wat deed je zoal voor haar?

FREDERICKX: 'Intens veel fittings. Weinig modellen deden dat graag. Het werd gezien als een saaie job, omdat je daar "maar wat moest staan". Een levende

paspop zijn. Maar ik vond dat fantasieus. Op zo'n moment zag ik heel dat creatief ontwerpproces zo maar voor mijn neus ontstaan: de keuze van de stoffen, hoe de patronen samenkwamen op mijn lichaam. Maar ook de hele opbouw van een collectie en de styling, tot aan de catwalk. Ik luisterde en keek altijd heel aandachtig. Als kind wilde ik inderdaad architect worden, ik tekende altijd huisjes in perspectief. Proporties, lijnenspel en constructies; de technische kant van hoe dingen gemaakt worden: ik vond dat fascinerend.'

Toen Ann Demeulemeester een paar jaar geleden haar meubellijn lanceerde met Serax, vertelde ze me in een interview dat de afstand tussen design of architectuur en een broek niet eens zo groot is. 'Beide gaan om proporties opzoeken, lijnen uitzetten, schoonheid creëren.' Je zat daar met andere woorden helemaal op je plaats.

FREDERICKX: 'Die afstand is zelfs nog kleiner met een schoen. *(Frederickx volgde een opleiding schoenenontwerp, red.)* Comfort, stabiliteit, ergonomie en esthetiek. Het moet allemaal op een heel kleine oppervlakte. In mijn ogen is een schoen opbouwen even moeilijk als een huis bouwen.'

Je werkte veertien jaar lang voor Ann Demeulemeester, vanaf je zeventiende. Eerst als mannequin, later in de verkoop. Hoe heeft jou dat gevormd?

FREDERICKX: 'Ik heb daar alles geleerd. Mijn eerste lunch bij *Anneke* thuis: toen ik daar de trap afliep, keek ik mijn ogen uit. *(Demeulemeester woonde toen in Maison Guiette, het enige huis in België ontworpen door Le Corbusier, red.)* Ook al wilde ik architect worden, op die leeftijd had ik geen idee wie **Le Corbusier** was. Via haar leerde ik het werk van **Man Ray**, maar ook van muzikanten als **Nick Cave** en **PJ Harvey** kennen, zag ik hoe **Michèle Montagne** *(adviseur van onder anderen Helmut Lang, Rick Owens en Haider Ackermann, red.)* haar bijstond, en hoe volledige shows ontstonden terwijl ik continu over en weer wandelde in dat prachtige huis. Het is geen slechte opvoeding geweest.' *(lacht)*

Artelier Complication

ORIS
HÖLSTEIN 1904

En toch ben je er gestopt.

FREDERICKX: 'Omdat ik de hele sector zag veranderen. Er kwamen tussencollecties, alles moest sneller. De producenten eisten grotere aantallen, de aankopers werden commerciëler. Ik herinner me een moment in de showroom in Parijs. Ik toonde aan een belangrijker *buyer* een jersey met een supercoole print op de rug waarachter een heel verhaal zat. Hij blokte het stuk meteen af. Een interessante rug, daar had hij niets aan bij online verkoop. Ik dacht: *fuck*, gaat nu alles enkel draaien om hoe het er online uitziet? Het gaf me een ongemakkelijk gevoel. Waar ging dit eigenlijk nog over? Was er nog überhaupt *a story to tell*? Ik zag het seizoen na seizoen verergeren. Steeds meer stukken, steeds minder diepgang. Op een dag was ik er echt klaar mee.'

ADRENALINEJUNKIE

Een jaar na 'Magelan' in het Zwart Huis lanceerde Stéphanie Frederickx haar gelijknamige galerie met een groepsshow in een ontwijde kerk tussen Knokke en Sluis, **Sint Anna ter Muiden**. Van haar tijd bij Atelier Ecrú wist ze immers: in een winkel wachten 'om designkandelaars en -salons te verkopen' was niet haar ambitie. Wel shows bedenken en nauw samenwerken met artiesten die ze streng kiest op basis van kwaliteit. Ze wordt immers '*knetterzot* van dingen die niet doordacht en goed geconstrueerd zijn'. En ook wat inhoud betreft is ze strikt, want: 'Het moet over iets gaan, het mag niet gewoon om "een *schone* stoel" draaien.' Ze presenteert ze aan de hand van een nomadisch galerieconcept, waarmee ze een viertal keer per jaar op bijzondere, vaak uitzonderlijk toegankelijke plaatsen exposeert. Als ik haar vraag wat haar handelsmerk vandaag is, antwoordt ze gebald: 'Geground. Geen

bullshit. Wat ik breng, is echt.' Geen zweverige galeriepraat, dus. Wel de diepgang die ze zo miste in de mode. 'Mijn publiek? Dat dank ik aan de verhalen die ik samen met mijn artiesten creëer. In een wereld van oppervlakkig en oneindig gescroll op Instagram mensen nog kunnen raken in hun hart, hen emotioneren. Dat vind ik nog altijd het leukste aan mijn vak.'

Waarom koos je voor een nomadisch concept?

FREDERICKX: 'De trigger was de uitnodiging van Bruno Spaas om het penthouse dat hij ontworpen had op de Antwerpse Westkaai in te nemen. Iets vormgeven in een kader dat geen witte doos was: ik was daar meteen door gebeten. Mee op stellingen kruipen, meubels van 250 kilogram binnenslepen. We hebben daar toen 22 artiesten van over heel Europa samengekregen, een megaproductie. Dat was hard knallen. *I'm very hands on* en ook graag *all over the place*. Ik was helemaal in mijn element. Ik ben gewoon niet gemaakt om aan een bureau te zitten wachten tot iemand mijn galerie binnenwandelt. Ik ga liever proactief naar de mensen toe.'

Hoor ik daar een adrenalinejunkie?

Misschien is dat nog iets dat je overhoudt aan je tijd als model. Want dat is ook wat modehuizen doen: bij elke show verbazen met een nieuwe collectie op een nieuwe plek.

FREDERICKX: 'Ja, dat is het echt. Keihard pieken, alles opruimen en opnieuw beginnen. 's Ochtends lig ik letterlijk onder de marmerplaten, door het stof te krui-
pen om kabels te trekken. En 's avonds doe ik een jurk en hakken aan en verwelkom ik mijn gasten. Dat geeft een kick. Vandaar dat ik in Knokke woon: ik heb die contrasten nodig. Anders wordt het saai.' ▶

'Ik ben niet gemaakt om aan een bureau te zitten wachten tot iemand mijn galerie *binnenwandelt*. Ik ga liever naar de mensen toe'

 GEEF VOORRANG AAN VEILIGHEID.

Milieu-informatie (KB 19/03/04): [bmw.be](https://www.bmw.be)

17,5 - 20,8 KWH/100 KM • 0 G/KM CO₂ (WLTP)

THE i7
BAYERISCHE MOTOREN WERKE

‘s Ochtends lig ik letterlijk onder de marmerplaten, in het stof, om kabels te trekken. En ‘s avonds doe ik een *jurk en hakken* aan en verwelkom ik mijn gasten. Ik heb die contrasten nodig’

Je nam voor tentoonstellingen intussen een ontwijde kerk in Sluis in, Huis Cabuy in Mechelen, de stadswoning van Isolde Pringiers in Brussel, en laatst nog Tanghof, een rococokasteel in Kontich. Is er een locatie die er om de een of andere reden uitschiet?

FREDERICKX: ‘Dat is zoals kiezen tussen mijn kinderen. *(lacht)* Elke plek heeft voor de nodige logistieke uitdaging gezorgd. Met de show ‘Red Room’ heb ik in Mechelen een cascoruimte volledig in het rood gezet. Letterlijk. Ik denk dat ik toen dertig keer het rode tapijt erin en eruit heb gehaald tijdens de opbouw, om dan uiteindelijk ‘s nachts, op mijn knieën, met een strijkijzer de kanten glad te strijken. Tot op de laatste seconde kan ik herbekijken en evalueren. Dat laatste moment waarin je heel even in een identiteitscrisis beland? Dat “*Fuck, wat ben ik hier aan het doen?*” Dat maakt het verschil tussen een goede en een heel goede show.’

Je runt je galerie in je eentje. Hoe ventileer je dan die onzekerheid?

FREDERICKX: ‘Zou het niet makkelijker zijn met een sparringpartner, bedoel je? Mensen zeggen dat vaak. Maar als ik twijfel, weet ik eigenlijk al het antwoord op mijn vraag: dat iets niet goed zit. Dat is buikgevoel. Begrijp me niet verkeerd: ik ben geen steenezel. Ik hou van samenwerkingen en suggesties van mensen die me helpen, zoals mijn vriend (*Erik Müllendorff, oprichter van 88 gallery in Londen, red.*) of vriendinnen die een handje komen toesteken. Maar ik weet wel meer en meer wanneer ik iets goed vind en wanneer niet. En die strijd die ik net beschreef, die moet ik persoonlijk voeren.’

En hoe ga je om met een goede show, als die ook uitmuntend had kunnen zijn?

FREDERICKX: ‘Eruit leren en verdergaan. Ik ben niet alleen streng voor mijn artiesten, maar ook voor mezelf.’

AANGESPOELD EN BEVRIJD

Lunchtijd breekt aan in de bruine kroeg. Het loopt er vol met locals en ‘aangespoelden’, zoals Frederickx zichzelf omschrijft. Telkens wanneer iemand ons tafeltje passeert, zie ik haar lieflijk knikken, zoals het een habituë betaamt. Ze woont vandaag vlak bij het Drie-hoeksplein, maar een vaste galerie heeft ze voorlopig niet. Wel een ‘*window* met een bureau’. Daarvoor werkte ze aan de keukentafel, nu heeft ze een compacte plek waar ze, op afspraak, architecten of andere geïnteresseerden die bepaalde stukken willen herbekijken na een show, kan ontvangen. ‘Het zijn vaak mensen met succesvolle, *high performance* jobs in het binnenland, die door de week geen tijd hebben om stil te staan bij mooie dingen. Ze hebben boeiende levens en nog meer boeiende dingen te vertellen. Hun weekends brengen ze door aan zee, om te ontspannen. Het is veel makkelijker om hier met hen te connecteren.’

Vind je jezelf ook succesvol?

FREDERICKX: ‘Wat is succes? Voor mij betekent het dat ik mijn job graag doe en mensen rondom mij blij kan maken met wat ik doe. Ik heb niet meer de drang om iets te doen wat mijn ego zou kunnen strelen. Ik ben trots op alles wat ik gedaan heb, en ik ben er zeker van dat er nog veel toffe dingen komen. Nu geniet ik vooral van wat ik doe, zonder dat ik mezelf nog continu wil bewijzen. Dus ja, ik zie mezelf als succesvol.’

Gesproken als iemand die fin de carrière is. Het is niet meteen het antwoord van iemand die nog veertig moet worden.

FREDERICKX: *(lacht)* ‘Ik hoor weleens van oudere mensen dat ze nu pas tot dat inzicht zijn gekomen. “Tof dat jij nu al op dat punt zit”, zeggen ze dan. Ik heb ook een voorsprong gehad natuurlijk. Ik ben heel jong begonnen werken en de modewereld is niet bepaald *gentil*, zeker niet ►

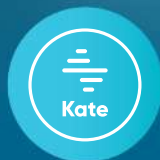

Weet u nog, de droom die u ooit had?

Voor elke droom is er een plan.

Een droom is persoonlijk. Uw Private Plan ook. Uw privé banker regelt samen met u het totaalplaatje. Met onze expertise en excellente digitale tools, kunnen wij alles aan. Of het nu gaat over estate planning, vastgoed, beleggen of die zeilboot waar u al zo lang van droomt.

Start op kbc.be/privatebanking en maak een afspraak.

voor jonge meisjes. Ik heb ook wat klappen moeten verwerken. Persoonlijke en professionele, vaak ook met financiële gevolgen. Iedere keer ben ik weer opgestaan, met de glimlach. Ik heb hard moeten knokken voor mijn plekje in de internationale kunst en designwereld. Het draait er vaak om ik, ik, ik. *Ik* moet groeien, *ik* moet sterker zijn. Nu denk ik: laten we dat vooral samen doen. Het duurt misschien langer, maar zo raak je uiteindelijk wel een pak verder dan in je eentje. En het is gewoon ook een veel leukere manier om in het leven te staan. Het is bevrijdend.'

Je zei het eerder: het is je drang naar contrasten die je naar Knokke deed verhuizen. Vind je die ook in de stad zelf terug?

FREDERICKX: 'Hier wonen heeft soms wat weg van een antropologisch onderzoek. Je hebt de locals uiteraard, en de aangespoelden, zoals ik. Door de week gaat het er altijd heel gemoedelijk aan toe: een babbeltje bij de bakker, een *klapke* aan het tankstation. Gelooft me: hier lopen fantastische figuren rond. In steden is alles onpersoonlijker. Dat dorpsgevoel is ook heel seizoensgebonden. Als de grijzige, gure winter – die ik magnifiek vind – wegebt en de strandbars stilaan weer opduiken, komen de Antwerpenaars en de Brusselaars erbij in het weekend. En in de vakantieperiodes Fransen, Nederlanders en Duitsers. Ik vind het heel boeiend om te zien hoe die met elkaar omgaan. En dan tijdens de zomerpiek heb je de nouveaux riches met hun *dikke bakken*. Stiekem vind ik ze wel cool om naar te kijken. Ik zie mezelf ooit nog met een motor rijden, op zo'n zware **Ducati** met dikke banden. Terwijl ik evengoed enorm geniet van kikkertjes vastpakken en van pony's aaien in het Zwin. (*lacht*) En vanaf de herfst valt alles hier weer stil. Het is een plek die altijd in beweging is. Met heel uitgesproken pieken en dalen. Dat trekt me heel hard aan.'

———— W

HET KNOKKE-HEIST VAN STÉPHANIE FREDERICKX

Waar waai je uit? 'Niemand associeert Knokke met een bos, en toch zijn er een paar in de buurt. Zoals het **Koningsbos** of het **Blinckaertduinbos**. Je kunt er makkelijk een paar uur wandelen via paden die je tot in het Zwin brengen. Voorbij de duinen, tot aan de Zwingeul stappen is ook super. Ik heb standaard mijn laarzen in de auto liggen zodat ik altijd kan gaan wandelen.'

Waar laad je op? 'In de zeilclub van **Duinbergen**. Daar ga ik na een hele dag binnen te hebben gezeten een sessie suppen. Het is moeilijk, het water kletst je continu in het gezicht, maar als ik dan later aan de toeg een *Solleke* (*een pintje, red.*) drink in de zon, besef ik hoeveel deugd het heeft gedaan.'

Waar ga je naartoe in een romantische bui? 'Naar **La Gaar** in **Zeebrugge**. Het voorste deel is een café dat is ingericht als een treinwagon. In de winter kun je er aan de haard zitten en de lekkerste garnaalkroketten eten.'

Waar vind je inspiratie? 'In het **Peiremuzee**, de architectuur van die plek vind ik magnifiek, net als het werk van Luc Peire. Je kunt er regelmatig boeiende lezingen meepikken.'

Waar ga je naartoe om iemand te imponeren? 'Met internationale gasten die Knokke niet kennen ga ik graag naar **De Studio**, een Italiaans restaurant. Als het wat gemoedelijker mag: **Bistro Chou**. Alles is er wit-rood gestreept, de muren staan vol handtekeningen van voetballers en ander bekend volk. En de bazin begroet je steevast als haar *chou*.'

Waar ga je naartoe om jezelf te verwennen?

'Naar de **Hubo** op de Natiënlaan. Ik word daar altijd heel lief geholpen en ik kan er alles kopen wat ik nodig heb voor mijn shows. Telkens ik er ben, stuur ik naar mijn lief de emoji van versgelakte roze nagels. Want zo voelt het: een echt wellnessmomentje.'

Waar start je de dag? 'Bij **Henri**, met een ontbijt op het terras in de zon, op een rustig pleintje zonder veel passage. Ze hebben een waanzinnig aanbod koffiekoeken.'

Waar ga je vieren? 'In **Put 19**. En als het uit de hand loopt in de **Knokke Out**. Maar dat gebeurt nog maar zelden. Ik vind het toffer om 's ochtends vroeg helder in de zee te duiken, dan met een kater op te staan.'

Een plek die je na aan het hart ligt? 'In Sint Anna ter Muiden, de ontwijde kerk waar ik mijn eerste show gaf onder mijn eigen naam. De toren is een soort persoonlijke bakermat, een symbool voor mijn voorgaande en nieuwe leven.'

Een plek die je recent herontdekt hebt? 'De **Piraat**, een strandbar in Cadzand waar je het hele jaar door terecht kunt, ook in de winter.'

Een goede manier om 25, 50 of 2.500 euro te spenderen? 'Voor 25 euro kun je bij traiteur **Fonteyne** een portie heerlijke balletjes met citroengras, rozijnen en koriander halen. Bij 250 euro denk ik aan shoppen bij **Co's Cabane**, waar je kleding en interieuspulletjes vindt. Met 2.500 euro scoor je een prachtig vintage stuk bij **Bea Mommaers**.'